

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. december 3.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÉSZÜLÉS AZ ÜNNEPRE

Énekek: 92,1; 485; 304,1,7-9

Alapige: Mk 6,31

Imádkozzunk!

Minden benne volt ebben a rövid énekben, Urunk: hitvallás, kérés, nagy és hatalmas neved dicsőítése. Ezt szeretnénk most az imádságban is megvalani és elmondani, valóban Te vagy a „szép fényes hajnal”; és hogyha nem jött volna el ez a hajnal, akkor a nép csak sötétben ült volna továbbra is, halál árnyékának völgyében, reménység, vigasz és üdvösség nélkül.

Hadd dicsőítsünk Téged, Úr Jézus, hogy Benned teljesedtek be az Atya ígéretei! Szeretnénk megköszönni, hogy valóban nincs változás, sem változásnak árnyéka a mi Atyánkban. Amit megígért az Édenkertben, azt beteljesítette az idők teljességében. Magasztalunk Téged ezért az örökkévaló akaratért, dicső tervért, ezért a jó szándékért és jóindulatért, és köszönjük, ha ezt Lelked által megláthattuk és hálás, Neked odaszentelt életet élhetünk.

Bocsásd meg Urunk, hogy sokan járnak még sötétségben, akik nem tudják, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére! Kérünk, Urunk, adj nekünk bűnbánatot, hogy vajon miattunk nem tudják-e? Vajon mi nem szóltunk-e Rólad? Vajon csak magunknak vagy a gyülekezet közösségében énekeltük, hogy Jézus Krisztus, szép fényes hajnal – vagy erről a világosságról beszéltünk-e másoknak?

Köszönjük Neked, Urunk, hogy bűnbánattal is lehet Eléd jönni. Kérünk Tőled bocsánatot, feloldozást és kérünk Téged, hogy adj új erőt, új kegyelmi fényt a mi életünkbe, ha meglankadtunk, megfáradtunk, elcsüggedtünk! Kérünk, hogy megrepedt nádként és pislogó gyertyabélként úgy tekints ránk, hogy újíts meg bennünket, Seregek Istene!

Kérünk, hogy áldd meg a hirdetett, hallott ígét és add, hogy üzenetté váljon számunkra Szentleked tolmácsolásában!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg úgy, amint írva található a Márk írása szerinti evangélium 6. fejezetének 31. verséből a következőképpen: „*Ő pedig azt mondta nekik (tudniillik Jézus a tanítványoknak): Gyertek velem, csak ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kissé! Mert sokan jöttek-mentek, úgyszólván még enni sem volt idejük.*”

Szeretettel köszöntöm a testvéreket advent első vasárnapján, amely most úgy esett, hogy ennek a december hónapnak az első vasárnapja is.

Talán kevesen tudják, hogy adventet a IV. században kezdték el ünnepelni. Ezt egy Chrysostomostól fennmaradt írásból tudjuk, aki 380. táján azt írta az egyik iratában: körülbelül 10 éve vették át ezt a szokást, hogy az adventet ünneplik. Voltak, akik 40 napig ünnepelték adventet – a böjt 40 napjára gondolva –, tehát már november közepe előtt megkezdődött az adventi időszak, de aztán az egyházban mégis kialakult ez a hagyomány – ha lehet így mondani –, hogy a karácsonyt megelőző négy vasárnap legyen az advent.

Úgy gondolom, teljesen mindegy, hogy honnan származik ennek az ünnepelése. A mi számunkra az a fontos, hogy ne csak advent négy vasárnapján ünnepeljünk adventet, hanem az egész életünk advent legyen. Az egész életünk várakozás legyen Jézus Krisztusra, hiszen Isten népének együtt kell kiáltania, amit a Jelenések könyvében ad elénk az ige: „... bizony jövel Uram Jézus”.

Ezen az adventi vasárnapon egy különleges ígét kaptunk; lehet, hogy többen fel is figyeltek rá. Nem a zakariási történet, nem az angyali jelenés fog előttünk állni, hanem Jézus Krisztusnak egy kérése vagy parancsa a tanítványokhoz, amikor azt mondta nekik egyszer, ott, Bethsaida környékén: gyertek el velem, ti magatok egy puszta helyre, és pihenjete meg egy kissé!

Leírja ugyanez a vers, hogy olyan nagy volt a jövés-menés, olyan sokat foglalkoztak a tanítványok az emberekkel, érdeklődőkkel és követőkkel, hogy még enni sem volt idejük.

Ez tulajdonképpen mégis adventi ige a mi számunkra. A sok-sok adventi ígének mind tanácsa, figyelmeztetése és kérése van, és ez is egy ilyen parancsa az Úr Jézus Krisztusnak. Talán éppen olyan parancsa, mint mikor azt mondja: legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az Emberfia! Éppen olyan parancs, mikor azt mondja az Úr Jézus: legyen derekatok felővezve és lámpásotok meggyújtva, ti pedig legyetek hasonlók azokhoz a szolgákhoz, akik várják az ő urukat! Vagy gondoljunk arra az ígére, amivel én a temetéseket szoktam befejezni: legyetek készen ti is! Jézus Krisztusnak ez is egy parancsa az övéihez. Mégpedig azt parancsolja: gyertek velem, csupán ti magatok egy puszta helyre!

Testvérek, az ige alapján én úgy látom, hogy az a nép, amely Jézus Krisztust várja, az a nép, amelyet lehet Isten adventi népének nevezni, mindenképpen *ígét hallgató, vezethető és tanácsolható nép*. Ez is egy olyan dolog, ami az embereket megkülönbözteti egymástól; hiszen, adventben az Isten népe figyel, hallgat és teljesít. Az Isten népén kívüli nép azonban nem figyel semmire vagy másra figyel. Valamit hall, valamit nem, és végül is Istennek semmiben nem

tud, és nem akar engedelmeskedni. Az adventi nép azonban mindig figyelő, hallgató, engedelmeskedő nép, amit így mondanék: vezethető és tanácsolható.

Figyeljétek meg, hogy hány ige van így advent vagy karácsony idején a Bibliában, amelyben ugyanerről van szó! Figyeljétek meg, hogy hogyan tanácsolja, vezeti Isten Máriát vagy Józsefet, vagy a napkeleti bölcseket, vagy a pásztorokat, és ők valóban vezethető és tanácsolható népe az Úrnak. Nem azt a nevet adják a gyermeknek, amit ők akarnak, hanem azt, amit Isten elrendel. Még a gyermek nevének a választásába sem szólhat bele sem Zakariás, sem József, mert az angyal kijelenti: *„nevezed annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népet annak bűneiből.”* Inthető, vezethető emberek a napkeleti bölcsek. Vezethetők, mert figyelnek a csillagra, amely vezeti őket Betlehemig. Vezethetők, mert miután megintetnek, hogy Heródeshez vissza ne menjenek, más úton tértek vissza hazájukba. A pásztorok a jelenés után az angyali seregek tanácsára elindulnak, és azt mondják: menjünk el mind Betlehemig és lássuk meg ezt a dolgot, amelyet Isten megjelentett nekünk!

Az adventi nép tehát vezethető, tanácsolható és pásztorolható népe Istennek. Adventben ezért először is álljunk az Úr elé bűnbánattal: ilyen gyermeke vagyok-e Neki? Vajon ilyen vezethető, tanácsolható követője vagyok-e Jézusnak vagy akadékoskodó, okoskodó, kételkedő gyermeke vagyok az én Uramnak és Istenemnek?

Legyen advent üzenete a mi számunkra ez: Uram adj több figyelmet a számomra, több engedelmességet! Áldj meg Lelkeddel, hogy vezethető és tanácsolható gyermeked legyek! Mert advent azt is jelenti, hogy nem vagyok független. Jézus azt mondja a tanítványoknak: gyertek velem ti magatok egy puszta helyre, és pihenjétek meg egy kissé!

Tanuljuk meg Jézus Krisztus mellett, hogy nekünk Jézus Krisztus: Urunk; és az advent azt jelenti, hogy nem vagyok független. Amikor megjelenik az angyal Józsefnek, Máriának, a bölcseknek, a pásztoroknak, akkor mind-mind erről tesznek nekünk bizonyosságot. Minden jelenés, minden kijelentés, minden isteni üzenet, minden „teofánia” – isteni megjelenés erről tesz nekünk bizonyosságot: te nem vagy független; vagy ha független vagy, az elég nagy baj! Ebben az ígében érezték ennek a lüktetését: – Gyertek el velem, ti magatok csupán egy puszta helyre, és pihenjétek meg egy kissé! Jézus Krisztus nem azt mondja most a tanítványoknak: gyertek velem a munkába, hanem azt mondta: gyertek velem a pihenésbe!

A tanítványság azt jelenti, hogy nem vagyok független. Éppen ezért, az advent azt jelenti, hogy van egy Uram. Van egy „Küriosz”-om, akit úgy hívnak, hogy Jézus Krisztus –, aki éppen ezért tanácsol, és éppen ezért vezet, mert Ő Úr az életem felett. Ez hittételünk, hogy Jézus Krisztus Úr. Megvalljuk az Apostoli Hitvallásban: hiszek Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban. Ezzel megvallod azt is, hogy nem vagy független. Ezzel megvalljuk azt is, hogy bűn Istentől való minden függetlenségünk hangoztatása, minden döntésünk, cselekedetünk és minden lépésünk, amely Istentől függetlenül történik. Ezt a Biblia úgy nevezi, hogy bűn. Mert ha Jézus Krisztus Úr, akkor Ő parancsol.

Olyan érdekes, hogy aki nem Jézus Krisztusé, aki nem a megváltottakhoz tartozik, Jézus Krisztus az ő számukra is Úr, de ez Jézus visszajövetelekor fog kiderülni. Milyen baj lenne, ha a mi számunkra csak az ítéletkor derülne ki, hogy Jézus Úr, és nem derülne ki már itt a földi életben: Neki odaszánt és oda-szentelt életünkben! Egyszer majd – azt mondja az ige –, minden térd meghajol előtte, még azoké is, akik által szegeztek; és akkor ki fog derülni, hogy tényleg mindenki az Ő uralma alatt áll. A megváltottaknak azonban már itt felfedi az Ő Úr voltát. A János evangéliuma 20. részében van megírva, amikor Jézus megjelenik a középben; Tamás azt mondja, amikor Jézus szól hozzá: gyere, itt van a szögek helye, itt van a dárda helye az oldalamban! – Én Uram és én Istenem!

Advent tehát azt jelenti a számunkra, hogy felismerhetjük Jézus Úr voltát. Az első igazi adventi és karácsonyi emberek fel is ismerték Jézusban és hódoltak Előtte. Pedig egy gyermek előtt nem szoktak meghajolni; ráadásul egy szegénységben, istállóban napvilágot látott csecsemő előtt nem szoktak meghajolni. Még egy királyi pompában mutatkozó királyfi előtt talán meghajolna az ember vagy az alattvaló, de egy kicsi gyermeket látva nem. Olyan szép, amikor Simeon kezébe veszi, és azt mondja: mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat békességben, mert látták szemeim a te üdvösségedet. Simeon látja a gyermekben az Édenkertben megígért Szabadítót, a próféták által hirdettetett Megváltót, a szertartások által kiábrázolt Messiást, és azt mondja: boldog vagyok, mert eljött az én Uram hozzám! Látták szemeim az Urat!

Advent tehát azt jelenti, testvérek: legyünk hálásak azért, ha Jézus Krisztus felfedte előttünk az Ő Úr voltát, ha szívünk meghajolt előtte és mi dicsőíthettük Őt! Jézus Krisztus Úr volta azt jelenti, hogy megvásárolt, tulajdonává tett bennünket. Jézus Krisztus az uralmát úgy akarja kiterjeszteni felettünk, hogy jót akar nekünk. Emlékezzetek, amikor az Ószövetségben Izrael népe királyt kívánt, és Sámuel próféta mire figyelmezteti őket? Az 1. Sámuel könyvében olvashatjuk: arra, hogy úgy fog uralkodni, hogy elvesz. Jézus Krisztus pedig úgy fog uralkodni, hogy ad. Az Ő uralmát úgy terjeszti ki igazán felettünk, hogy az Ő javaiban és áldásában részesít bennünket. Az ítélet napján döntő lesz, hogy valakinek az Úr Jézus Krisztus nem kellett, mert megvetette az áldást, megvetette a bocsánatot, mert megvetette az Isten lehajló, Krisztusban felfedezhető irgalmát!

Advent azt jelenti tehát, hogy van Istennek tulajdonba vett népe. Így jelenti ki az Ószövetség is: Isten tulajdonba vett népe vagytok. A 394. dicséretben van egy olyan mondat, amit nagyon szeretek: ne feledd, ki népe vagy! Isten népe ne felejtse el, hogy kihez, hová tartozik, ki az ő Ura és ki az ő Krisztusa! Ez az ige is erről beszél nekünk: – *„Gyertek velem, csak ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjetek meg egy kisé!”*

Ebből azt az üzenetet hadd emeljem ki a számunkra – így adventben –, advent jelentse azt, hogy legyen több bizalmam Jézus iránt: Ő tudja, mi kell nekem és mire van szükségem! Jézus Krisztusról tudjuk – nem azért jött, hogy az igényeinket kielégítse, hanem a szükségünket betöltse. Gyertek el velem és pi-

henjete meg egy kisé! – mert azt mondja Jézus, olyan nagy volt a jövés-ménés, hogy még enni sem volt idejük. Jézus Krisztus ezt kínálja nekünk, drága testvérek, és azt mondja: pihenjete meg egy kisé; gyertek velem, ti magatok valamely pusztá helyre!

Hogy miért adventi üzenet ez számunkra, amelyben látszólag semmi adventi üzenet nincs? A televízió egyik reklámjában egy fiatal házaspár vásárlás közben egymással beszélget. Amit a férj akar venni, a feleség biztos, hogy annak az ellenkezőjét. Mindig az ellenkezés, csak egy dologban egyeznek meg – a reklámozandó termék tekintetében –, hogy az nagyon jó lesz!

Ez jutott eszembe, amikor ezt az ígét elolvastam, hogyha Jézus azt mondja: gyertek el velem valamely pusztá helyre, akkor a világ, az ördög biztos, hogy az ellenkezőjét akarja! Valaki így mondta: ezért nagyon nehéz a verseny; de itt nem versenyezni kell, itt hinni kell! Múltkor beszélgettünk épp a gyerekmunka kapcsán valahol, de az volt a lényege az egésznek, hogy mennyi inger, információ éri a ma gyermekét, a XXI. század iskolás vagy már óvódás gyermekét –, és valaki megjegyezte, hogy nekünk nehéz felvenni a versenyt ezzel. Jézus Krisztus mit tud kínálni az övéinek? Gyertek el egy pusztá helyre! Nem érdekes dolog? Ki kívánczik egy pusztába? Én még utazási irodák reklámját nem hallottam, hogy gyertek a Szaharába! Azt sem láttam, hogy ide emberek tömegesen mennének, fizetnének be, mert milyen jó a pusztába menni!

Advent mit jelent? Azt, hogy higgy annak, amit Jézus mondott, mert Isten ígéje azt mondja: Jézus Krisztussal együtt a pusztá is Édenné lesz, Jézus nélkül pedig az Éden is pusztává lesz.

Ebben a hónapban mit akar ez a világ? Próbálja a pusztát felékesíteni. Belegyönyörködik az ember szeme vagy szíve. A város utcáin karácsonyi fények, nagy pompa. Mert ez a világ mit akar? Pusztákat akar ékesíteni. Figyeljük meg, hogy így karácsonykor különösen! Még a karácsonyfa is valami hasonlót üzen nekünk. Ami önmagában csak egy zöld fenyő lenne, abból lehet egy gyermekek számára rácsodálkozó, csodálatos fát varázsolni, mert ez a hónap erről szól.

Kedves testvérek, talán azért adta Isten Szentlelke ezt az ígét, hogy ne felejtse el ebben a hónapban, Jézus Krisztus hová hívta a tanítványait! A pusztába! Nem tudom, téged hová fognak hívni? Azt mondja: gyertek el, csupán ti magatok egy pusztá helyre – ott lesz Ó, meg ott van a tanítványi kör, a testvérek közössége.

Ebben a hónapban nemcsak karácsony lesz, hanem szilveszter is. Mit csinál ez a világ? Nem azt mondja: gyertek el csupán ti magatok, hanem azt mondja, hogy: jöjjenek minél többen! Nem pusztába, hanem felékesített helyekre! Ahol nincs pihenés, ahol a lélek csak még jobban elfárad. A világ mindig az ellenkezőjét kínálja, mint amit Jézus Krisztus akar. Mert nagy volt a rohanás... Azt mondja: „sokan jöttek-mentek, úgyhogy még enni sem volt idejük.” Ez a hónap nem erről fog szólni? Advent sokszor nem erről szól nekünk, és karácsony és az ünnep tekintetében nem erről beszélhetünk? Lesz nagy rohanás, sok gond; és Jézus Krisztus azt javasolja: gyertek velem, és pihenjete meg egy kisé!

Kívánom, hogy ez az ige kíséren bennünket ebben a hónapban; döntéseinkben emlékeztessen bennünket, hogy mit mond Jézus, hová hív Jézus! Amikor te meghívást kapsz valahova: társaságba, buliba, bárhova, akkor emlékezz, hogy Jézus hova hív téged, Jézus mire hív téged és Jézus mit akar a mi életünkkel!

A Bibliában a puszta hely azt jelenti, hogy Jézus Krisztus jelenléte és áldása azt gyönyörű helyé tudja változtatni. Emlékeztek azokra az igékre a Bibliában, amikor ilyeneket olvasunk: „*tóvá lesz a délibáb*”? Emlékeztek, amikor azt mondja Ézsaiás, hogy „*a puszta kivirul*”? Mondják a próféták, hogy ott ahol puszta van, az ki fog virulni. Miért? Azért mert az Isten cselekszik.

Jertek el, ti magatok csupán egy puszta helyre! Az ünnepek alatt ilyen puszta hely ez a templom is. Ettől vannak sokkal pompásabb termek, ettől vannak sokkal lenyűgözőbb berendezések, és azt mondja Jézus: jertek el! Ilyen puszta hely az úrasztala, ahol majd többször is ebben a hónapban odakerül a kenyér és a bor, a tálca és a kehely, és milyen puszta vendégség ez ahhoz képest, amit a négycsillagos szállodák svédasztalai kínálnak majd! Milyen puszta hely ez azokhoz az asztalokhoz képest, amelyet majd szilveszterkor raknak fel – akár családoknál vagy baráti társaságokban, és mégis az Isten népe szent egyszerűséggel énekl: ez egyszerű vendégségben Jézussal egyesülünk! Ez eledel, zálog nekünk, hogy lesz mennyben menyegzőnk, és ez teszi viruló csodává a pusztát: Jézus Krisztusnak a jelenléte.

Éppen ezért, testvérek, azt mondja nekünk ez az adventi ige, hogy ne ott keressük a megnyugvást, a felüdülést, az örömet, ahol nincs, hanem ott, ahol Jézus elkészítette a számunkra! „*Pihenjete meg egy kissé*” – mert Jézus szava garancia, hogy itt pihenni fogtok. Jézus nem pihenni *küldi* őket, hanem pihenni *hívja* őket. Lehet, hogy valaki azt mondja: ó, hát én pihenni fogok; nem kell dolgozni néhány napot, kivettem a két ünnep közt a szabadságot. Valaki azt mondja: mi elmegyünk egy kirándulásra, pihenni fogunk; de az a különbség, hogy Jézus nem küld pihenni, hanem Jézus pihenni hív bennünket. Azt mondta: gyertek el velem pihenni! Puszta hely, amely áldássá lesz számunkra.

Behoztam egy éneket, amelyet a testvérek valószínűleg nem ismernek. Fiatal koromban nagyon sokszor énekeltem, meg játszottam is, amikor én orgonáltam a templomban. Nagypénteken mindig elhangzott. A régi Karénekesben volt egy ilyen ének, amelyet a mi református népünk is sok helyen énekel és ismert; az volt a címe, hogy „A Dicső Golgota”. Hadd olvassak belőle néhány verset, és a testvérek meglátják, hogy miről beszél nekünk a puszta hely:

(...)

„Nem díszlik annak csúcsán (tudniillik a Golgotán) az örökzöld fenyő,
Sem ékes pálmafáktól nem díszlik a tető.
Nincs rajta cédrus erdő, sem mirtuszok sora.
De egy kereszt áll fából: s rajt az Isten Fia!

Nem látható ott semmi, kiváló pompa, dísz,
Virágos, tarka pázsit, hullámos tiszta víz.

De van egy kedves orca, melynél dicsőbb soha.
Nem tűnt fel semmi tájon, csak rajtad Golgota.
(...)

A halmot nem borítja aranyos napsugár,
Sőt inkább ül rajta évszázados homály.
De nékem olyan fényes e halom homloka,
A legderűsebb ég van feletted, Golgota!”

Ha van puszta hely, testvérek, a Golgota az. Gyertek velem, mert ott vagyok! Pál apostol elment a Golgotára, mert ott volt Krisztus. Pedig ő kaphatott volna kiváló parókiát Jeruzsálemben. A legkiválóbb egyházközséget kaphatta volna, és azt mondja: én inkább mentem a Golgotára. Vele együtt megfeszítettem. Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Isten adventi népe ezt keresi. Azt a puszta helyet, amelynél dicsőbb soha nem volt és nem lesz. Azt a puszta helyet, ahol Urával lehet. Azt a puszta helyet, ahol testben, lélekben valóban tényleg megpihenhet, és nem még több terhet rak rá az ördög, és tesz vállára és szívére a világ.

Hadd fejezzem be ezzel a mondattal – mert ez az üzenet is benne van még ebben az igében –, amikor Jézus azt mondja: gyertek velem, pihenjetek meg egy kissé, mert sokan jöttek-mentek, úgy, hogy még enni sem volt idejük – ez hadd jelentse nekünk végül azt, hogy az Isten gyermeke nemcsak a munka terhét felvevő, hanem a terhet lerakó nép is. Azt akarja nekünk ma az Úr üzeni, hogy vigyázz, adventben ne terhet felvevő, hanem terhet lerakó ember legyél! Rakd le a terhedet! Rakd le a bünterhet, amely lehúzó, a régi csüggedést, amely megkötöz, ami miatt nem jutsz a hitéletedben előbbre! Rakd le, és ne vedd fel több terhet! Így, év végén, valószínűleg sok munkahelyen kell még több terhet felvenni vagy kellene még több terhet felvenni. Nagyon sokan felveszik a nagy ajándékozások terhét, a nagy adósságoknak a terhét – amiért az ajándékot megveszi ebben a hónapban.

Isten adventi népét jellemezze, hogy az terhet lerakó nép. Megpihenő nép, felüdülő nép, de ez a megpihenés és ez a felüdülés nincs másban, mint ahogy az üdvösség sincs másban, csak Jézus Krisztusban.

Pihenjetek meg egy kevéssé! – nem sokáig fog tartani, mert ez, hogy „egy kevéssé”, azt jelenti: vissza kell menni majd a terhek alá; mert vannak terhek, amelyeket végleg nem rakhatunk le. Vannak olyan családi terhek, amelyek az ünnepben nem fognak megoldódni. Vannak ilyen terhek, testvérek, de azt mondja: egy kevéssé – ez azt jelenti, hogy Jézus elrendeli ennek az idejét, elejét és végét. Figyeljünk Órá! Legyünk boldogok, hogy ezt teljesíthetjük, és ha azt énekeljük az énekben, hogy „Elfáradtunk, Uram, e világ zaján”, akkor legyen az is kérésünk, hogy „Ó, nyisd meg az égi béke szép honát”!

Isten így áldja meg alkalmainkat, az ígét az ünnepben, az ünnepre készülve a terített úrasztala közösségét, ahol erőt meríthetünk újra Tőle!

Jézus ezt mondta ma nekünk: gyertek velem csupán ti magatok egy pusztára helyre, és pihenjetek meg egy kissé!

Imádkozzunk!

Drága Urunk, Úr Jézus Krisztus, hadd áldjunk és magasztaljunk Téged, hogy olyan kedves gondoskodással nézted a tanítványok életét, figyelted munkájukat, harcaikat és vetted észre fáradtságukat. Köszönjük Neked, drága Urunk, hogy elrendelted a pihenés idejét számukra. Köszönjük, hogy soha nem raktál a tanítványokra nagyobb terhet, és nem kívántál több munkát tőlük, mint amit elvégezhettek.

Te, aki a rendnek az Istene vagy, elrendelted, hogy hat napon át munkálkodjál, de a hetedik napon pihenj meg, mert az a nyugalom napja, az Úrnak, a te Istenednek a napja. Köszönjük, hogy így szeretted a népet, hogy megszabadítottad a munka terhétől és pihenést rendeltél el a számára.

Urunk, köszönjük, hogy mi lábaidnál pihenhetünk meg igazán, amikor lerakhatjuk előtted a terheinket: mindazt, ami bánt, nyomaszt, fáraszt, amivel tele van a szívünk, a gondolatunk, ami könnyet csal a szemünkbe, ami miatt nyugtatót kell bevennünk este, hogy tudjunk aludni. Köszönjük, hogy a Neked oda-szentelt, odaszánt élet, a Veled járó élet – az megpihent élet.

Bocsásd meg, Urunk, ha ez rajtunk nem látszik! Szabadíts meg ebben a hónapban bennünket minden kapkodástól, felesleges terhektől! Add, hogy csak annyi terhet vegyünk fel, amennyit te adsz a vállunkra, és kérünk Téged, hogy annyit pihenjünk, amennyit Te elrendelsz nekünk! Hadd legyünk vezethető és tanácsolható, engedelmeskedő néped! Nemcsak most adventben, hanem életünk minden idejében.

Kérünk Téged, Urunk, áldd meg azokat a testvéreket, akik a betegség terhét hordozzák, hogy léleekben meg tudjanak ők is pihenni! Kérünk, hogy áldd meg azokat, akik a gyász terhét hordozzák, azokat a családokat, akik a héten szeretteiktől búcsúztak! Kérünk Téged, hogy adj nekik élő reménységet!

Készíts bennünket az ünnepre is, hadd legyünk adventi néped! Nemcsak közeledben vagy melletted élő néped, hanem benned élő, és Úr Jézus Krisztus, Te pedig a szívünkben lakó, Megváltónk, Szabadítónk és Urunk legyél!

Ámen.

304,7-9 ének

7. Dávid gyökere s ága, Fényes hajnalcsillag, Pogányok kívánsága, megígért áldott mag; Isai törzsökéből Származott vesszőszál: Nékem Atyád kedvéből Erős torony s kőszál!

8. Bennem az Úr temploma Általad készüljön, Vessen a bűnnek nyoma, Lelked újjászüljön. Méltóztass személyedre E gyarló világon, Dicső jelenlédre Dűljön le a Dágon.

9. Tégy szívedre pecsétül, Bélyegül karodra: Így lelked erejétül Élek csak számodra. Mindvégig velem maradj Mennyei erővel, Holtom óráján ne hagyj, Jövel, Ámen, jövel!